

[Alfred Jensen.]

børn. De er jo dårligt stillet, og jeg har fremlagt eksempler på, hvor vanskelige deres kår var, fordi deres indtægter var små og skatten relativt høj for dem. Derfor har vi foreslået, at man tog dem med ind under den gruppe medborgere, der får disse nedslagsbeløb, og det vil jeg anmode udvalget om at se på. Jeg håber så, at man kommer til et mere positivt resultat, end man tidligere har gjort, hvor man har ladet spørgsmålene ligge. Efter vor opfattelse er det ikke rimeligt, når man skrider til sådanne ændringer af lovgivningen, som der her er tale om, at gå uden om et så stort og vigtigt problem.

Jeg vil i denne forbindelse også nævne spørgsmålet om børnefradragsbeløbene. De har stået fast i flere år. Jeg ved meget vel, at når den højtærede finansminister nu om et øjeblik går på talerstolen, vil han forklare, at vi har fået børnetilskuddene, og derfor har man kunnet lade børnefradragsbeløbene stå fast; men heroverfor må man sige, at børnetilskuddene er jo kommet som dækning for afviklingen af visse sociale ydelser og ikke er gennemført for at råde bod på skattemæssige vanskeligheder. Jeg ved meget vel, at børnetilskuddene er kædet sammen med skattelovgivningen, men dette synspunkt har den kommunistiske gruppe aldrig nogen sinde godkendt. Vi har talt for, at disse tilskud skulle være en social foranstaltning og skulle udbetales gennem socialkontorerne, og at de ikke på nogen måde skulle kædes sammen med skattebetalingen. Det vil sige, at vi stadig væk efterlyser en bedre behandling af skatteydere med børn. Jeg har talt for forbedringer de tidligere år, og det vil jeg også gøre i år. Jeg har talt for, at man forhøjede disse fradragsbeløb op til mindst 1 500 kr. her i hovedstaden, men derudover vil jeg gøre opmærksom på de vanskeligheder, som mange forældre og børn har, når de unge skal have en videre uddannelse. Jeg har mærket mig, at det ærede medlem hr. Poul Møller vil rejse spørgsmålet i udvalget, men det ærede medlem talte kun om de studerende. Jeg håber, det ærede medlems velvilje også strækker sig til dem, der søger videre uddannelse i, hvad skal jeg sige, de lidt mere manuelle grene af erhvervslevet. Jeg sætter altså mit håb til, at spørgs-

målet må blive behandlet, og jeg vil også håbe, at man må nå frem til en positiv løsning.

Herudover kunne jeg naturligvis nævne en lang række andre spørgsmål, som jeg ved tidligere lejligheder har været inde på. Jeg skal kun tage ét frem: spørgsmålet om skattefrihed for de arbejdsløse. Dette er et såre vigtigt spørgsmål, og det bliver ikke mindre vigtigt, når vi nu ser, hvordan arbejdsløsheden vokser og mulighederne for at drage dem, der kastes ud i arbejdsløsheden, ind i beskæftigelse igen, svinder hen. Man må her være opmærksom på de vanskeligheder, de arbejdsløse har.

Med disse bemærkninger skal jeg slutte. Vi vil naturligvis være med til at sikre gennemførelsen af den årlige ligningslov, men må, hvad enkeltheder angår, afvente anden behandling, inden vi kan tage endelig stilling.

Helge Larsen: Jeg har bedt om ordet for at takke den højtærede finansminister for bestemmelsen i § 29 om, at udgifter til udarbejdelse og trykning af doktordisputatser er fradragsberettigede ved indkomstopgørelsen, underforstået for så vidt doktordisputatsen bliver antaget. I bemærkningerne til § 29 hedder det, at når man her gør en undtagelse fra det almindelige skatteretlige princip, hvorefter uddannelsesomkostninger hverken kan fradrages eller afskrives ved indkomstopgørelsen, sker det ud fra ønsket om at opmuntre til videnskabeligt arbejde. Dette ønske deler jeg fuldt ud, og jeg er glad for, at det er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, men jeg kan ikke være enig i, at udgifter ved doktordisputatser er uddannelsesomkostninger, og at man derfor ved bestemmelsen i § 29 gør undtagelse fra det nævnte skatteretlige princip. I relation til de akademisk uddannede, der her er tale om, vil jeg skønne, at uddannelsesomkostninger omfatter udgifter til erhvervelse af embedseksamen, medens udgifter til doktordisputats må betragtes som investering i videnskabelig forskning, der har et videre sigte end den personlige uddannelse. Jeg vil derfor foretrække at se den foreslåede ny bestemmelse som en art parallel til erhvervslivets afskrivningsregler, og jeg håber, den må bane vejen for en større forståelse for ønskerne